

LIGURIË EN TOSCANE IN HET VOORSEIZOEN

Van half februari tot half maart 2016 reisde ik door Italië. Wat ik ter voorbereiding las, gingen vooral over corruptie en chaos door de maffia. Daar heb ik niets van gemerkt. Integendeel. Neem het treinverkeer. Goedkoop, kaartverkoopmachines die de eerstvolgende reisoptie naar de gekozen bestemming (inclusief overstap) tonen en op de perrons wordt omgeroepen in welke plaatsen de gearriveerde treinen gaan stoppen (in het Italiaans en in het Engels). Die treinen rijden ook nog eens op tijd. Zo kun je zonder stress van de ene standplaats naar de andere reizen, maar ook de omgeving daarvan gemakkelijk verkennen. Dat was dan ook precies mijn bedoeling.

Ik begon in **Luca**. Een lief stadje, waarvandaan ik een dagtocht maakte naar **Bagni di Luca**. Een conglomeraat van in een rivierdal gesitueerde dorpjes en weggrotende kuuroorden. Het inwonersaantal daalt hier fors. Gelukkig trekt dit aan doordat er steeds meer rustminnende Engelsen komen wonen. Die wezen mij beminlijk de weg. Zodoende kwam ik terecht in het liefelijke **Granaiola**, een gehucht met grandioos uitzicht op het gehele dal.

Mijn tweede expeditie vanuit Luca betrof een geheel ander landschap. Vanaf een verloren stationnetje liep ik naar het op een heuvel gelegen **Montecarlo**. Drukbezocht in het hoogseizoen, maar nu kon ik cappuccino drinken tussen de dorpsbewoners. Waarna ik afdaalde door een gloeiend gouden landschap naar **Altopascio**. Daar lunchte ik in een café vol zakenlui. Na hun vertrek stormde er een twintigtal oude mannetjes binnen.

Die verbouwen de zaak routineus tot hun sociëteit: tafels tegen elkaar en kaarten maar. Een staaltje typisch Italiaanse efficiënte gemoedelijkheid.

De tweede standplaats was badplaats **Viareggio**. Hier bezocht ik de carnavals-optocht, die daar op vijf achtereenvolgende zondagen op de enorme boulevard plaatsvindt. Al sinds 1873 trekken er dan ingenieuze praalwagens (sommige ruim 20 meter hoog) en reusachtige papier-maché bouwsels voorbij. Die leveren pittig commentaar op de nationale en internationale politiek. Dit jaar was vooral Angela Merkel de klos. In de stoet lopen honderden prachtig uitgedoste mensen mee. Waaronder vaders, die samen hun kinderen, met tong uit de mond, knap ingewikkelde choreografieën uitvoeren. Dit vertoon van theatraal vernuft en samenhang is wel even wat anders dan het platvloerse Zomercarnaval dat me elk jaar Rotterdam doet uitvluchten.

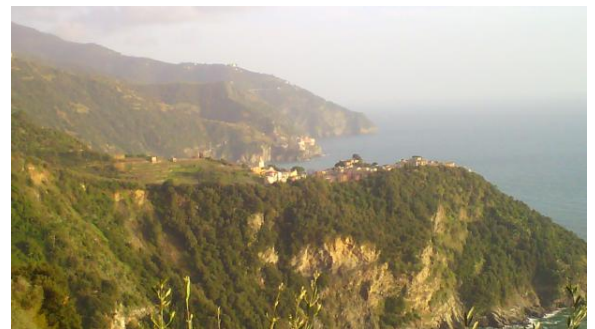

Daarna kwam het feeëriek **Cinque Terre**. Dat bestaat uit vijf tegen steile riffen opgebouwde dorpjes. Een autovrij wandelparadijs. Doorkruist door in lengte en zwaarte sterk variërende en uitstekend bewegwijzerde routes. Daar zitten stevige klimmetjes bij, maar dan wordt je wel beloond met onwerkelijk mooie panorama's.

En met prachtige kerken, want hoog boven elk dorp is een Santuario. Deze uit de 13^e en 14^e eeuw stammende heiligdommen doen in schoonheid niet onder voor de omringende natuur.

Je kunt een kaarsje aan steken en er staan vaak vriendelijke herbergen naast.

Het kost een paar uur om van het ene dorpje naar het andere te lopen, maar met de trein ben je binnen 10 minuten weer terug op de plaats van vertrek.

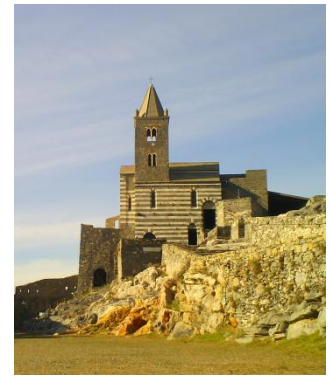
In de dorpjes zijn overigens ook prachtige kerkjes. In één daarvan trof ik enkele in alle rust biddende vrouwen aan. Komt me daar ineens een priester op, in een prachtig gewaad en met microfoon. Er volgde een onnavolgbare liturgische show, eindigend in samenhang met de aanwezige dames. Zo'n priesterschap lijkt me een mooi ambt voor bambino's die als moederskindje verslaafd zijn geraakt aan adoratie door oudere dames.

Ik verkende ook de omgeving van de Cinque Terre. Zo spoorde ik noordwaarts, naar het in een kleine baai gelegen **Levanto**. Daar staan enorme kleurrijke herenhuizen. Aangezien ik terug zou lopen en voor het donker thuis wilde zijn, kon ik dit levendige stadje niet goed bekijken. Het komende jaar wil ik daarom van Genua hiernaartoe lopen, om dit alsnog te doen.

Zuidwaarts ligt **Portovenere**. Te bereiken door eerst met de trein naar marinestad La Spezia te gaan. Dan met de bus, met uitzicht over de hele baai (inclusief de haven), naar de punt van het schiereiland. Toen ik daar eenmaal was, kon ik de pracht bijna niet meer aan. Het uitzicht naar de besneeuwde bergpieken aan de overkant van het water, het haventje met witte bootjes, de pastelkleurige smalle (autoloze) hoofdstraat en

de boven het stadje uittorende citadel. Vooral het Romaans-Gotische kerkje op de landtong, met zijn doorkijkjes naar zee, maakte grote indruk. Bevangen door het Stendhalsyndroom liep ik terug naar de Cinque Terre. Toch al een gevaarlijk onderneming door de te nemen hoge klippen. Gelukkig passeer je halverwege het dorpje **Campiglia**, met dorpswinkelt, helder bronwater en beeldig begraafplaatsje, waar een schone wc is verstoep.

De laatste stop was **Pisa**. Bizar dat toeristen hier alleen komen om even voor die scheve toren te poseren. Je ziet ze af en aan rennen met hun rolkoffers en selfiesticks. Eigenlijk prima, want zo wordt de sfeer in het stadje zelf niet bedorven. De breed stromende Arno zorgt voor een zekere loomheid en de vele jongeren in deze studentenstad voor een aangename vitaliteit. Bovendien zijn er fijne cultuurhistorische musea. Waar dus geen hond komt.

Ook vanuit Pisa zijn leuke uitstapjes mogelijk.

Je kunt langs het vijf kilometer lange aquaduct naar **Asciano** lopen en dan omhoog via een vallei vol watervallen naar de verlaten ruïne van het klooster Mirteto.

Of naar **Pietrasanta**, een mondain toeristenstadje vol marmeren beelden met een mooie kathedraal. Daar ontdekte ik een 10 kilometer lange rondweg langs de bergdorpjes **Capriglia** en **Capezzano Monte**. Daarachter torenden ruige bergpieken, die ik ook volgend jaar wil gaan verkennen.

Klap op de vuurpeil is het klooster Certosa di Pisa in **Calci**. Een voormalig kartuizer klooster. Een plek voor afzondering en bezinning, maar dan wel heel decadent. Het is geheel gedecoreerd met bombastische muur- en plafondschilderingen met verrassende trompe d'oeil. De vloeren zijn op een Esscherachtige wijze betegeld. Elke ruimte heeft weer een ander ingewikkeld meetkundig patroon. En dan de kloostercellen: driesterrenappartementen met elk een eigen binnentuin. In zo'n klooster wil ik wel intreden.

Dit grensgebied tussen Ligurië en Toscane is een must voor wie van afwisselende, bloedstollend mooie landschappen houdt en dit graag combineert met zinsbegoochelende oude kunst. Bedenk wel dat je ver buiten het hoofdseizoen moet gaan, want alleen in stilte komt al dit moois goed tot zijn recht.